

VINKO BELIČIČ

V MESEČINI

Na tvoje prsi sem glavó položil in z rokami
vabljivi stas ob svojega privil.

Ko gledam v polzaprte ti oči, ves poželjiv
drhtim, svežost telesa gorkega me mami.

V nemoč izginjava in mesec vstaja za gorami,
nad nama se belijo veje mladih sliv
in veter trosi cvetje. Vase sopem hlad vonjiv,
borim s teboj se in s pekočimi željami.

Ne, ne, zastonj si pravim, da je le telo
dekliško tvoje, ki me strašno pali
in hoče, da utonem v tebi z neusmiljeno boljó.

Ti si mi kot svetilnik ob obali,
jaz — brodolomec — skušam se oteti pred temó:
mordà ob tebi bodo me razbili vali.

VINKO BELIČIČ

NOČNA PESEM

Veter piha od cvetočih senožeti,
vrtno drevje v sunkih pošumeva.
Mesečina skozi okna sveti,
vse oblite so te stare, bele stene.

Jaz ne morem sred pomladnih vonjev spati.
Vroče, pôtné roke grabijo odejo,
iščejo krog sebe hrepeneče.
Zdi se, da nekdo ječi za vrati.

Ljubljena, v spomin se še ponoči
mi povračaš, kar sva se razstala.
Nočeš v srcu mi zamreti, plamen,
temveč me staliti v mladi moči.